

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

27.jūnijā

Vasaras - gaismas un plaukuma laikā vismaz kādi no mums tuvāk saskaras ar dzīvo dabu, zemi, varbūt beidzot atkal var pieskarties ne tikai jūrmalas smiltīm, bet arī tieši augsnei, zemei, varbūt, piemēram, ravējot dobi vai darot kādus citus vajadzīgus un praktiskus darbus dārzā. Un šajā pavisam tiešajā saskarsmē ar zemi varbūt arī apjaušam, ka tā arī pieskaramies pašam esības Pamatam. Jā, lai pieskartos zemei, ir jānoliecas. Un, varbūt tieši tas, ka tu nometies ceļos dobē, ir tas patiesais, dabiskais ceļos nomešanās brīdis, kad esi Radītājam tuvāk, nekā jebkad iepriekš. Tagad, droši vien par to nemaz nedomājot, bet patiesi, reāli, godīgi. Tieši šī nomešanās ceļos pie auga saknēm, varbūt ir arī brīdis, kad patiesībā nometies ceļos pats pie savām saknēm.

Auglīga augsne ir tumša. No tās augu saknes smeļ dzīvības sulas, kas ieplūst tālāk augos, kuri baro pasauli. Jā, kā izrādās, arī mēs tiekam pabaroti no augsnes, kurā ir tumsa. Tāds paradokss: gaismas, siltuma un plaukuma laikā tu pavisam tieši vari saskarties ar auglīgo, dzīvību dodošo tumsu. Lielais vācu dzejnieks Reiners Marija Rilke ir rakstījis: "Un tomēr, lai arī cik dziļi es ietu pats sevī, mans Dievs ir tumšs, kā simts sakņu tīklojums, kas veldzējas klusumā". Viens no pazīstamākajiem viduslaiku kristīgajiem mistiķiem Meisters Ekharts, savukārt, arī atzīst: "dvēseles pamats ir tumšs." Bet viens no nozīmīgākajiem 20. gadsimta teologiem Tomass Mertons savā fantastiskajā poēmā "Hagia Sophia" (Svētā Gudrībā), kuru viņš uzrakstīja 1961. gadā, par šo dievišķo Gudrību - Sofiju, raksta: "Hagia Sophia (Svētā Gudrība) ir Tēva, Dēla un Svētā Gara tumšā bezvārda Ousia (esence, sustance), neaptveramā, "pirmatnējā" tumsa, kas ir nebeidzama gaisma.... Sofija ir sievišķā, tumšā, elastīgā daļa no Tēva spēka, taisnīguma un radošās dinamikas".

Varbūt kādi no mums katoļu tradīcijā būs redzējuši arī tumšus, pat melnus Madonnas tēlus. Tie saistās ar zemi un mūsu saikni ar to. Paši Romas katoļu baznīcas pārstāvji atzīst, ka Jaunavas Marijas tēls ar nosaukumu Notre Dame de Sous Terre (apakšzemes Dievmāte), kas atrodas [Šartra katedrālē Francijā](#), iespējams, ir visnenākā Dievmātei veltītā svētvieta pasaulē. Tātad, tur ir kāds saskares punkts arī ar tavu un manu esības pamatu, dvēseles dzīlēm.

Šī - tumšā Madonna atgriežas pie mums kā arhetips šodien, aicinot iepazīt pašiem sevi, arī šajā tehnokrātijas laikā tomēr godāt lielo esības Pamatu, ieskatīties dziļumos, pieskarties saknēm.

Tas, savukārt nes sev līdzīgu aicinājumu arī integrēt savas paša esības tumšās puses, kas pārāk bieži ir tikušas saistītas ar negatīviem stereotipiem. Patiesībā, tas daudz vairāk saistās ar mūsu daudzšķautņainās iekšējās būtības iepazīšanu, no kā bieži mums bail. Protams, tas nav nekas vienkāršs. Bet, ja šis process ir pareizi - sekmīgi īstenots (iespējams, skolotāju vai terapeitu vadībā), tas palīdz gan sekmīgāk valdīt pašam pār sevi, gan ļaut ar sevi darboties paša Radītāja spēkam.

Impulsus, pamudinājumus uz to, kā izrādās, varam gūt šajā zemes plaukumu un auglību izstarojošajā laikā.